

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

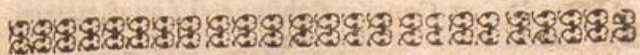
Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

Sect. I. Vtrum extrema vnctio sit sacramentum, & quis sit ejus minister.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

CAPVT VI.

De Sacramento Extrema vn- ctionis.

SECTIO I.

Vtrum Extrema vnctio sit Sacramentum, & quis sit eius minister.

EXTREMÆ VNCTIONIS nomine intelligimus vnctionem olei benedicti, quæ infirmo in extremis posito confertur à Sacerdote, adiunctis certis precibus. Hanc autem esse verum, & proprium nouæ legis Sacramentum, à Christo Domino institutum, negauerunt olim VValdenses, & Albigenfes, & nunc etiam negant Lutherani, & Calvinista; affirmat verò Ecclesia Catholica, & tanquam dogma fide credendum proponit: cuius quidem veritas simul, & erroris oppositi falsitas demonstratur.

Primò ex his S. Iacobi cap. 5. verbis: *Infirmatur quis in vobis? inducat Presbyteros Ecclesie, & orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini: & oratio fidei saluabit infirmum, & alleviabit eum Dominus; & si in peccatis sit, remittentur ei:* quibus verbis exprimuntur omnia, quæ ad Sacramenti rationem requiruntur; scilicet ritus aliquis externus, nempe olei vnctio; deinde promissio gratiæ illi adiuncta, quatenus per illum ritum peccata remitti dicuntur; ac demum institutio diuina; neque enim Apostolus adeò constanter, & absolutè gratiam illam promitteret, nisi Christus Dominus hoc ita instituisset, ac fieri præcepisset.

Secundò, ex Concilio Cabilonenſi (quod temporibus Caroli magni celebratum eſt) cap. 48. ubi dicitur: *Infirmos ſecundum beati Iacobi documentum oleo, quod ab Epifcopo benedicitur, debere à Presbyteris ungi: & paulò poſt allegatis ipſius S. Iacobi verbis ſubdit, Quod eſt parvipendendam eiufmodi medicinam, qua anima corporiſque medetur languoribus.* Item ex Concil. Florentino in decr. Eug. & Trid. ſeſſ. 14. c. 1. de Extrema vnctiõne, ubi habetur: *Hoc Sacramentum inſtitutum à Chriſto Domino noſtro, apud Marcum quidem inſinuatum, per Iacobum autem Apoſtolum, ac Domini fratrem, fidelibus commendatum, ac promulgatum.*

Tertiò ex SS. Patribus, qui huic ſacræ vnctiõni viam ſanctificandi & peccata remittendi tribuunt; vt S. Iohannes Chryſoſtomus lib. 3. de ſacerdotibus ubi dicit Sacerdotes non modo cum nos regenerant, ſed etiam, cum infirmos oleo unguunt, indulgere peccata; quod ex citatis S. Iacobi verbis confirmat: & S. Auguſtinus ſerm. 215. de tempore in quo dicitur Superueniente infirmitate ægrotum accipere deum Chriſti Domini corpus, & exinde proprium eius commendandum eſſe, vt impleatur in eo illud, quod ſcriptum eſt: *Infirmatur quis in vobis, &c.* additque hoc eſſe ad corpus ſanitatem, & peccatorum indulgentiam aſſerenti.

Quod autem ſpectat ad miniſtrum huius Sacramenti certum eſt, ſolum Sacerdotem ritè ordinatum, poſſe Sacramentum hoc valide adminiſtrare. Ita S. Theophylactus in 4. diſt. 25. q. 2. a. 1. & alii communiter: eſtque fide, vt conſtat ex ſuprà relatis S. Iacobi verbis, *Leuat presbyteros Eccleſia;* tum ex Conc. Trid. ſup. c. 3. verba illa S. Iacobi explicans dicit, *Proprios huius Sacramenti miniſtros eſſe Eccleſia Presbyteros: quo nomine, non atate ſeniores, aut primores in populo intelliguntur, ſed aut Epifcopi, aut Sacerdotes, ab ipſis ritè ordinati.*

Quamuis autem quilibet Sacerdos Sacramentum hoc valide adminiſtrare poſſit, cum eius adminiſtratio, &

modo deprecatorio fit, vt infra dicitur non fit proprius actus iurisdictionis, vt ex communi Theologorum sententia docet Isamb. disp. 8. de Sac. Extr. vult. nullus tamen Sacerdos id licite potest, nisi fit proprius Sacerdos illius, cui hoc Sacramentum confertur; vel ab eo facultatem habeat: vnde in Clement. 1. de priuileg. prohibetur religiosi Sacerdotibus sub pena excommunicationis sedis Apostolicæ reseruata, & ipso facto incurrendæ, ne hoc Sacramentum laicis, aut Clericis administrent sine licentia proprii Sacerdotis, vt refert Laym. cap. 6. de Extr. vnt.

Excipiunt tamen Doctores casum necessitatis; quando scilicet à proprio Sacerdote Sacramentum illud recipi non potest: v. g. si absit, nec ab illo licentia possit obtineri; tunc enim quilibet Sacerdos etiam religiosus potest valide, ac licite Sacramentum illud moribundo administrare, nec vllam ideo incurrit excommunicationem, vt docent S. Anton. Syl. Caiet. Henriq. & alii apud Laym. supra.

Quærant aliqui occasione illorum verborum S. Iacobi: *Inducat Presbyteros Ecclesia*, vtrum huius Sacramenti minister debeat esse vnus, an plures. Resp. 1. vnum sufficere, vt constat tum ex cap. *Quasiuit* extra de verborum significatione, tum ex communi Ecclesiæ praxi, quæ non nisi vnum Sacerdotem ad Sacramentum hoc administrandam adhibere solet. Resp. 2. plures Sacerdotes posse Sacramentum hoc administrare, siue successiue; quando vnctione vna, aut altera ab aliquo Sacerdote facta, & forma simul prolata, alius reliquas vnctiones facit, & verba formæ proferit: siue coniunctim, ita vt vno Sacerdote vnam vnctionem faciente, & verba formæ proferente, alii Sacerdotes eodem tempore vnctiones reliquas faciant, ac simul verba formæ proferant: & hic modus administrationis semper quidem validus est; non tamen licitus nisi in duobus casibus. Primus est, si Sacerdos post aliquas vnctiones factas subito moriatur, aut in talem infirmitatem decidat, vt reliquas peragere non possit;

possit; tunc enim alius Sacerdos eius defectum supple-
re debet, non repetendo quæ facta sunt, sed ea quæ
sunt perficiendo. Secundus est, quando subest ali-
ratio timendi, ne infirmus moriatur, priusquam vnus
minister vñctiones omnes perficere possit: tunc enim
adsint alij Sacerdotes, poterunt simul vnus oculos, alij
aures, &c. perungere, ac vnusquisque illorum forma
proferre, vñctioni illi quam peragit conuenientem. Laym.
Suar. disp. 43. sect. 2. nu. 8. Isamb. disp. 5. de Extr. vñct.
art. 2. & 3. & plures alij.

SECTIO II.

Que sit materia, & forma huius Sacra- menti.

DICENDVM 1. materiam remotam Extremæ
vñctionis esse oleum oliuarum ab Episcopo benedi-
ctum. Ac in primis quòd sit oleum oliuarum, constat ex de-
creto Eugenij, vbi expressè dicitur, materiam huius Sacra-
menti esse *Oleum Oliua*: & in Catech. Rom. part. 2. cap. 6.
6. declaratur, olei nomine intelligi liquorem, non
quauis pingui, & crassâ materia, sed ex olearum be-
tantummodo expressum. Quòd autem oleum istud
sit apta & sufficiens huius Sacramenti materia, debet
te ab Episcopo benedictum, docet S. Thom. in 4. dist.
q. 1. a. 3. & constat tum ex cit. decret. Eug. & Conc. Tri-
sess. 14. cap. 1. de Extr. vñct. tum ex ipsius Ecclesie pra-
quæ non nisi oleum ab Episcopo benedictum in huius
sacramenti administratione adhibere consuevit.

Quæres an deficiente oleo benedicto, possit vrgere
necessitate ad Sacramentum hoc administrandum ad-
beri oleum non benedictum, vel illius loco sacrum aliud
ma. Resp. 1. oleum benedictum, esse de necessitate huius
Sacramenti, vt docet S. Thom. S. Bonau. Durand. & alij.